
VEDTAGNE TEKSTER

P8_TA(2017)0288

Bekæmpelse af overtrædelser af menneskerettighederne i forbindelse med krigsforbrydelser og forbrydelser mod menneskeheden, herunder folkedrab

Europa-Parlamentets beslutning af 4. juli 2017 om bekæmpelse af overtrædelser af menneskerettighederne i forbindelse med krigsforbrydelser og forbrydelser mod menneskeheden, herunder folkedrab (2016/2239(INI))

Europa-Parlamentet,

- der henviser til De Forenede Nationers konvention om forebyggelse af og straf for folkedrab af 9. december 1948,
- der henviser til kapitel VII i De Forenede Nationers pakt (foranstaltninger over for trusler mod freden, fredsbrud og angrebshandlinger),
- der henviser til De Forenede Nationers konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf af 10. december 1984,
- der henviser til artikel 18 i verdenserklæringen om menneskerettigheder, artikel 18 i den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder, erklæringen om afskaffelse af alle former for intolerance og forskelsbehandling på grundlag af religion og tro og EU's retningslinjer om fremme og beskyttelse af religions- og trosfrihed,
- der henviser til FN's Sikkerhedsråds resolution 1325 af 31. oktober 2000 om kvinder, fred og sikkerhed,
- der henviser til Romstatutten for Den Internationale Straffedomstol (ICC) af 17. juli 1998, der trådte i kraft den 1. juli 2002,
- der henviser til Kampala-ændringerne til Romstatutten, der blev vedtaget på revisionskonferencen i Kampala, Uganda, i juni 2010,
- der henviser til FN's analyseramme for masseforbrydelser, som er udformet af FN's kontor for de særlige rådgivere for bekæmpelse af folkemord og beskyttelsesansvar,
- der henviser til rapporten af 15. marts 2015 fra FN's højkommisær for menneskerettigheder om menneskerettighedssituationen i Irak på baggrund af

krænkelser begået af den såkaldte Islamiske Stat i Irak og Levanten og tilknyttede grupper,

- der henviser til De Forenede Nationers Generalforsamlings resolution A/71/L.48 fra december 2016 om oprettelse af en international, upartisk og uafhængig mekanisme til at bistå ved efterforskningen og retsforfølgningen af de ansvarlige for de alvorligste forbrydelser i henhold til folkeretten, der siden marts 2011 er begået i Den Syriske Arabiske Republik (SIIR),
- der henviser til den særlige undersøgelse af begivenhederne i Aleppo, der blev gennemført af den uafhængige internationale undersøgelseskommission vedrørende Den Syriske Arabiske Republik, som blev offentliggjort den 1. marts 2017,
- der henviser til Rådets fælles holdning 2001/443/FUSP af 11. juni 2001 vedrørende Den Internationale Straffedomstol¹,
- Rådets afgørelse 2002/494/RIA af 13. juni 2002 om oprettelse af et europæisk net af kontaktpunkter vedrørende personer, som er ansvarlige for folkedrab, forbrydelser mod menneskeheden og krigsforbrydelser²,
- der henviser til Rådets afgørelse 2003/335/RIA af 8. maj 2003 om efterforskning og strafforfølgning af folkedrab, forbrydelser mod menneskeheden og krigsforbrydelser³,
- der henviser til Rådets fælles holdning 2003/444/FUSP af 16. juni 2003 vedrørende Den Internationale Straffedomstol⁴,
- der henviser til EU's retningslinjer om fremme af overholdelse af den humanitære folkeret,
- der henviser til aftalen mellem Den Internationale Straffedomstol og Den Europæiske Union om samarbejde og bistand⁵,
- der henviser til Rådets afgørelse 2011/168/FUSP af 21. marts 2011 vedrørende Den Internationale Straffedomstol⁶,
- der henviser til det fælles arbejdsdokument fra Kommissionen og Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik om fremme af komplementaritetsprincippet (SWD(2013)0026),
- der henviser til Rådets konklusioner om EU's overordnede strategi af 12. maj 2014,
- der henviser til EU-folkedrabsnettets strategi for bekæmpelse af straffrihed for folkedrab, forbrydelser mod menneskeheden og krigsforbrydelser i Den Europæiske Union og dens medlemsstater, som blev vedtaget den 30. oktober 2014,
- der henviser til Rådets konklusioner af 16. november 2015 om EU's støtte til retsopgør,

---

¹ EFT L 155 af 12.6.2001, s. 19.

² EFT L 167 af 26.6.2002, s. 1.

³ EUT L 118 af 14.5.2003, s. 12.

⁴ EUT L 150 af 18.6.2003, s. 67.

⁵ EUT L 115 af 28.4.2006, s. 49.

⁶ EUT L 76 af 22.3.2011, s. 56.

- der henviser til Rådets konklusioner af 23. maj 2016 om den regionale EU-strategi for Syrien og Irak samt over for truslen fra Daesh,
  - der henviser til erklæringen af 9. december 2016 fra næstformanden for Kommissionen/Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik (NF/HR) i anledning af den internationale mindededag for ofre for folkedrab og forebyggelse af denne form for forbrydelse,
  - der henviser til Den Europæiske Unions handlingsplan vedrørende menneskerettigheder og demokrati 2015-2019,
  - der henviser til sin beslutning af 17. november 2011 om EU-støtte til Den Internationale Straffedomstol: håndtering af udfordringer og vanskeligheder¹,
  - der henviser til sin beslutning af 17. juli 2014 om aggressionsforbrydelser²,
  - der henviser til sin beslutning af 8. oktober 2015 om massefordrivelsen af børn i Nigeria som følge af Boko Harams angreb³ og af 17. juli 2014 om Nigeria — Boko Harams seneste angreb⁴,
  - der henviser til sin beslutning af 16. december 2015 om forberedelse til det humanitære verdenstopmøde: udfordringer og muligheder for humanitær bistand⁵,
  - der henviser til sine beslutning af 24. november 2016 om situationen i Syrien⁶, af 27. oktober 2016 om situationen i det nordlige Irak/Mosul⁷, af 4. februar 2016 om systematiske masse mord på religiøse mindretal begået af det såkaldte ISIS/Daesh⁸ og af 11. juni 2015 om Syrien: situationen i Palmyra og sagen med Mazen Darwish⁹,
  - der henviser til forretningsordenens artikel 52,
  - der henviser til betænkning fra Udenrigsudvalget og udtalelse fra Udvalget om Kvinders Rettigheder og Ligestilling (A8-0222/2017),
- A. der henviser til, at folkedrab, forbrydelser mod menneskeheden og krigsforbrydelser, også betegnet "massed forbrydelser" ("atrocities"), er de mest alvorlige forbrydelser mod menneskeheden og giver anledning til bekymring for hele det internationale samfund; der henviser til, at menneskeheden er blevet rystet over sådanne forbrydelser;
- B. der henviser til, at det internationale samfund har pligt til at forhindre, at der sker masseforbrydelser; der henviser til, at sådanne forbrydelser, når de forekommer, ikke må forblive ustraffede, og at det må sikres, at der sker en effektiv, fair og hurtig retsforfølgning af dem, på nationalt eller internationalt niveau og i overensstemmelse med komplementaritetsprincippet;

¹ EUT C 153 E af 31.5.2013, s. 115.

² EUT C 224 af 21.6.2016, s. 31.

³ Vedtagne tekster, P8_TA(2015)0344.

⁴ EUT C 224 af 21.6.2016, s. 10.

⁵ Vedtagne tekster, P8_TA(2015)0459.

⁶ Vedtagne tekster, P8_TA(2016)0449.

⁷ Vedtagne tekster, P8_TA(2016)0422.

⁸ Vedtagne tekster, P8_TA(2016)0051.

⁹ EUT C 407 af 4.11.2016, s. 61.

- C. der henviser til, at ansvarlighed, retfærdighed, retsstatsprincippet og bekæmpelse af straffrihed er vigtige elementer i bestræbelserne på at styrke fred og konfliktløsning, forsoning og genopbygning;
- D. der henviser til, at reel forsoning kun kan være baseret på sandhed og retfærdighed;
- E. der henviser til, at ofre for sådanne forbrydelser har ret til domstolsprøvelse og erstatning, og der henviser til, at flygtninge, der har været udsat for grusomheder bør have fuld støtte fra det internationale samfund; der henviser til, at det i denne forbindelse er vigtigt at anlægge et kønsperspektiv ved at tage hensyn til de særlige behov, som kvinder og piger har i flygtningelejre, under hjemsendelse og genbosættelse, rehabilitering og genopbygning efter konflikter;
- F. der henviser til, at Den Internationale Straffedomstol (ICC) spiller en central rolle i bekæmpelsen af straffrihed og for genoprettelse af fred og tilvejebringelse af retfærdighed for ofre;
- G. der henviser til, at erstatningsordningen for ofre for forbrydelser, der henhører under ICC's kompetence, gør denne til en enestående domstolsinstitution på internationalt plan;
- H. der henviser til, at universel tiltrædelse af Romstatuten er afgørende for, at ICC kan være fuldt effektiv; der henviser til, at 124 lande, heriblandt samtlige EU-medlemsstater, har ratificeret ICC's Romstatut;
- I. der henviser til, at Kampala-ændringerne til Romstatuten om aggressionsforbrydelser, der betragtes som den alvorligste og farligste form for ulovlig magtanvendelse, er blevet ratificeret af 34 stater, og dermed har nået de 30 godkendelser, der var nødvendige for, at den kunne aktiveres, og derved har banet vejen for, at Forsamlingen af Deltagerstater efter den 1. januar 2017 kan vedtage at aktivere domstolens traktatbaserede jurisdiktion i forbindelse med aggressionsforbrydelser;
- J. der henviser til, at Rusland i november 2016 besluttede at annullere sin undertegnelse af Romstatuten; der henviser til, at Sydafrika, Gambia og Burundi i oktober 2016 også meddelte, at de agtede at træde ud af Romstatuten; der henviser til, at Den Afrikanske Union (AU) den 31. januar 2017 vedtog en ikke-bindende beslutning, der omfattede en strategi for udtræden af ICC, og opfordrede AU's medlemsstater til at overveje at gennemføre henstillingerne heri; der henviser til, at Gambia og Sydafrika hhv. i februar og marts 2017 har givet meddelelse om deres beslutning om at tilbagekalde deres udtræden af Romstatuten;
- K. der henviser til, at samarbejdet mellem Romstatuttens parter og med regionale organisationer er af allerstørste betydning, især i situationer, hvor ICC's kompetence drages i tvivl;
- L. der henviser til, at ICC i øjeblikket er i gang med ti undersøgelser i ni lande (Georgien, Mali, Elfenbenskysten, Libyen, Kenya, Sudan (Darfur), Uganda, Den Demokratiske Republik Congo og (to undersøgelser) Den Centralafrikanske Republik);
- M. der henviser til, at ICC i overensstemmelse med komplementaritetsprincippet som fastsat i Romstatuten udelukkende agerer i tilfælde, hvor de nationale domstole ikke er i stand til eller er uvillige til reelt at efterforske og retsforfølge masseforbrydelser, og at

Romstatuttens parter således har det primære ansvar for at retsforfølge de påståede gerningsmænd bag de mest alvorlige forbrydelser, der berører det internationale samfund;

- N. der henviser til, at medlemsstaterne i Rådets fælles holdning 2001/443/CFSP af 11. juni 2001 vedrørende Den Internationale Straffedomstol erklærede, at de forbrydelser, der hører under ICC's kompetence, berører alle medlemsstater, som er besluttet på at samarbejde om at forebygge sådanne forbrydelser og sætte en stopper for, at gerningsmændene forbliver ustraffede;
- O. der henviser til, at EU og dets medlemsstater har været trofaste allierede af ICC lige fra dens oprettelse og ydet vedvarende politisk, diplomatisk, finansiel og logistisk støtte, herunder fremme af Romstatutordningens universalitet og forsvar for dens integritet;
- P. der henviser til, at EU og dets medlemsstater har givet Den Internationale Røde Kors Komité (ICRC) tilsagn om kraftigt at støtte etableringen af en effektiv mekanisme til at styrke overholdelsen af den humanitære folkeret; der henviser til, at Parlamentet har opfordret NF/HR til at aflægge rapport om, hvilke mål og strategier der er udviklet for at leve op til dette tilsagn;
- Q. der henviser til, at der er blevet begået talrige masseforbrydelser i lande, der tidligere var en del af Jugoslavien, i de krige, der fandt sted mellem 1991 og 1995;
- R. der henviser til, at retssagerne om de masseforbrydelser, der blev begået i de tidligere jugoslaviske lande under krigen fra 1991 til 1995, skrider meget langsomt frem;
- S. der henviser til, at Syrien tiltrådte konventionen om folkedrab i 1955 og konventionen om tortur i 2004;
- T. der henviser til, at Parlamentet i sin beslutning af 27. oktober 2016 mindede om, at de krænkelse af menneskerettighederne, som er blevet begået af ISIS/Daesh, omfatter folkedrab;
- U. der henviser til, at det i adskillige FN-rapporter, herunder fra den uafhængige internationale undersøgelseskommission om Den Syriske Arabiske Republik, FN's generalsekretærs særlige rådgiver om forebyggelse af folkedrab, FN's generalsekretærs særlige rådgiver om beskyttelsesansvar, den særlige rapportør om mindretalsspørgsmål og FN's højkommisær for menneskerettigheder samt NGO-kilder, er blevet fastslået, at handlinger begået af alle parter kan udgøre masseforbrydelser, og at der blev begået krigsforbrydelser på alle sider under kampen om Aleppo i december 2016;
- V. der henviser til, at ICC har anført, at der er rimeligt grundlag for at formode, at Boko Haram har begået forbrydelser mod menneskeheden i henhold til statuttens artikel 7 i Nigeria, herunder drab og forfølgelse;
- W. der henviser til, at hundredvis af henrettelser i Burundi siden april 2015 har ført til, at det i en rapport fra De Forenede Nationers uafhængige undersøgelse om Burundi blev konkluderet, at en række personer i Burundi bør retsforfølges for forbrydelser mod menneskeheden;
- X. der henviser til, at civilsamfundsorganisationer, internationale advokater og NGO'er har advaret om, at de begivenheder, der fandt sted i Burundi i slutningen af 2016, kan

udgøre folkedrab;

- Y. der henviser til, at de internationale regler om krigsforbrydelser og forbrydelser mod menneskeheden er bindende, også for ikke-statslige aktører eller personer, der handler på vegne af eller inden for rammerne af ikke-statslige organisationer; der henviser til, at dette bør gentages endnu mere i dag, hvor ikke-statslige aktører i stigende grad er til stede på krigsskuepladser og fremmer og begår sådanne alvorlige forbrydelser;
- Z. der henviser til, at stater under visse omstændigheder også kan drages til ansvar for tilsidesættelse af forpligtelser i medfør af internationale traktater og konventioner, som Den Internationale Domstol har jurisdiktion over, herunder konventionen fra 1984 mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf og konventionen fra 1948 om forebyggelse af og straf for folkedrab;
- AA. der henviser til, at Den Internationale Domstol har mulighed for at fastslå statsligt ansvar;
- AB. der henviser til, at voldtægt og seksuel vold anvendes af alle parter i konflikten som en krigstaktik med henblik på at intimidere og ydmyge fjenden; der henviser til, at kønsbaseret vold og seksuelt misbrug desuden også bliver voldsomt forøget under konflikter;
- AC. der henviser til, at vold mod kvinder både under og efter konflikter kan ses som et kontinuum af den diskrimination, som kvinder oplever i tider uden konflikt; der henviser til, at konflikter skærper de allerede eksisterende diskriminationsmønstre baseret på køn såvel som det historisk ulige magtforhold mellem kønnene og bringer kvinder og piger i forøget risiko for seksuel, fysisk og psykisk vold;
- 1. minder om, at EU har forpligtet sig til at optræde på den internationale scene som repræsentant for de principper, der lå til grund for dets oprettelse, såsom demokrati, retsstatsprincippet og respekt for menneskerettighederne samt som forkæmper for principperne i De Forenede Nationers pagt og folkeretten; bekræfter i denne forbindelse, at det er af afgørende betydning for EU at gribe ind og stille dem til regnskab, der er ansvarlige for krænkelser af menneskerettighederne, der er så alvorlige, at de udgør forbrydelser mod menneskeheden og folkedrab, og for alvorlige brud på international humanitær folkeret, der når op på niveauet for krigsforbrydelser;
- 2. opfordrer EU og dets medlemsstater til at sætte al deres politiske vægt ind på at forebygge, at enhver handling, der kan betragtes som en masseforbrydelse, finder sted, at reagere effektivt og koordineret i tilfælde, hvor sådanne forbrydelser forekommer, at mobilisere alle de nødvendige midler for at retsforfølge alle ansvarlige og at bistå ofre samt støtte stabiliserings- og forsoningsprocesser;

Om behovet for at fokusere på forebyggelsen af masseforbrydelser

- 3. opfordrer de kontraherende parter i FN's konvention om forebyggelse af og straf for folkedrab fra 1948, i de fire Genèvekonventioner fra 1949, i konventionen mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf fra 1984 og i andre relevante internationale aftaler, herunder EU's medlemsstater, til at træffe alle nødvendige foranstaltninger til at forhindre masseforbrydelser på deres område, under deres jurisdiktion eller begået af deres statsborgere, således som de har forpligtet sig til;

opfordrer alle stater, der endnu ikke har ratificeret de ovennævnte konventioner, til at gøre det;

4. understreger det presserende behov for, at det internationale samfund øger sin indsats for at føre tilsyn med og reagere på enhver konflikt eller potentiel konflikt, som kunne føre til handlinger, der kan betegnes som masseforbrydelser;
5. opfordrer det internationale samfund til at indføre instrumenter, der kan minimere tidsrummet mellem varsling og indsats for at forhindre, at voldelige konflikter opstår, genopstår eller eskalerer, som f.eks. EU's system for tidlig varsling;
6. opfordrer EU til at intensivere sine bestræbelser på at udvikle en sammenhængende og effektiv fremgangsmåde til at identificere og reagere rettidigt på krise- eller konfliktsituationer, som kunne føre til, at der bliver begået af masseforbrydelser; understreger navnlig, at det er vigtigt og nødvendigt med en effektiv udveksling af oplysninger og koordinering af forebyggende tiltag mellem EU's institutioner, herunder EU's delegationer, missioner og operationer inden for rammerne af den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik (FUFPP) samt medlemsstaterne og disses diplomatiske repræsentationer; glæder sig i denne forbindelse over Kommissionens nye initiativ til en hvidbog, som vil gøre EU's optræden udadtil mere effektiv; understreger betydningen af civile missioner efter konflikter og operationer inden for rammerne af FSFP for at støtte forsoningen i tredjelande, navnlig når disse har været skueplads for forbrydelser mod menneskeheden;
7. mener, at EU i sin overordnede tilgang til eksterne konflikter og kriser bør integrere de nødvendige redskaber til identifikation og forebyggelse af eventuelle masseforbrydelser på et tidligt tidspunkt; henleder i denne forbindelse opmærksomheden på FN's analyseramme for masseforbrydelser, som er udarbejdet af FN's kontor for de særlige rådgivere for bekæmpelse af folkemord og beskyttelsesansvar; mener, at EU og medlemsstaterne altid bør indtage en fast holdning i tilfælde, hvor forbrydelser synes umiddelbart forestående, og anvende alle de fredelige instrumenter, de har til deres rådighed, såsom bilaterale forbindelser, multilaterale fora og offentligt diplomati;
8. Opfordrer indtrængende NF/HR til at fortsætte samarbejdet med og uddannelsen af de ansatte på EU-delegationerne og medlemsstaternes ambassader samt af civile og militære missioner i internationale menneskerettigheder, humanitær folkeret og strafferet, herunder evnen til at afdække situationer, der muligvis involverer krigsforbrydelser, forbrydelser mod menneskeheden, folkedrab og alvorlige krænkelser af den humanitære folkeret, bl.a. gennem regelmæssige drøftelser med det lokale civilsamfund, til at sikre, at EU's særlige repræsentanter håndhæver beskyttelsesansvaret (R2P), når det er nødvendigt, og til at udvide mandatet for EU's særlige repræsentant for menneskerettigheder til at omfatte spørgsmål i tilknytning til beskyttelsesansvaret, til yderligere at støtte EU-kontaktpunktet for beskyttelsesansvar i EU-Udenrigstjenesten inden for rammerne af de eksisterende strukturer og ressourcer, som navnlig skal have til opgave at øge bevidstheden om, hvad beskyttelsesansvaret indebærer, og sikre rettidige informationsstrømme mellem alle berørte aktører om situationer, der giver anledning til bekymring, samt at fremme etableringen af nationale kontaktpunkter for beskyttelsesansvar i EU's medlemsstater, og til at yderligere professionalisere og styrke præventivt diplomati og mægling;
9. understreger, at det er nødvendigt for lande og regioner, der er i risiko for konflikt, at

have kvalificerede og pålidelige sikkerhedsstyrker; opfordrer til en yderligere indsats fra EU's og medlemsstaternes side for at udvikle kapacitetsopbygningsprogrammer for sikkerhedssektoren samt platforme til fremme af en kultur med respekt for menneskerettighederne og for forfatningen, for integritet og for offentlige hverv blandt lokale sikkerhedsstyrker og militære styrker;

10. understreger, at det er af afgørende betydning at gøre noget ved de grundlæggende årsager til vold og konflikt, bidrage til at skabe fredelige og demokratiske vilkår og sikre respekt for menneskerettighederne, herunder beskyttelsen af kvinder, unge og børn, mindretal og LGBTI-grupper og fremme interreligiøs og interkulturel dialog, for at forhindre folkedrab og forbrydelser mod menneskeheden;
11. opfordrer til udvikling på internationalt, regionalt og nationalt plan af uddannelsesmæssige og kulturelle programmer, der fremmer forståelsen af årsagerne til og følgerne af masseforbrydelser for menneskeheden, og som øger bevidstheden om nødvendigheden og vigtigheden af at værne om freden og fremme menneskerettighederne og tolerancen mellem forskellige religioner og af at retsforfølge og efterforske alle sådanne forbrydelser; glæder sig i denne forbindelse over afholdelsen af den første årlige europæiske dag mod straffrihed for folkedrab, forbrydelser mod menneskeheden og krigsforbrydelser;

Om støtte til efterforskning og retsforfølgning af folkedrab, forbrydelser mod menneskeheden og krigsforbrydelser

12. gentager sin fulde støtte til ICC, Romstatutten, anklagerens kontor, anklagerens beføjelse til at handle på eget initiativ og de fremskridt, der er gjort med hensyn til iværksættelse af nye efterforskninger, som et vigtigt middel til bekæmpelse af straffrihed for masseforbrydelser;
13. glæder sig over mødet den 6. juli 2016 mellem EU- og ICC-repræsentanter i Bruxelles til det 2. møde i rundbordsdialogen mellem EU og ICC, som afholdes for at gøre det muligt for relevante medarbejdere ved ICC og EU's institutioner at indkredse fælles interesseområder, udveksle oplysninger om relevante aktiviteter og sikre et bedre samarbejde mellem EU og ICC;
14. bekræfter på ny, at fastholdelsen af ICC's uafhængighed er afgørende, ikke blot for at sikre, at den er fuldt funktionsdygtig, men også for at fremme Romstatuttens universalitet;
15. advarer om, at retsplejen ikke kan hvile på en balancegang mellem retfærdighed og en eller anden form for politiske betragtninger, da en sådan balance ikke vil fremme forsoningsbestrebelse, men mindske dem;
16. bekræfter, at universel tilslutning til ICC's Romstatut er af afgørende betydning; opfordrer de stater, der endnu ikke har ratificeret Romstatutten, aftalen om domstolens privilegier og immuniteter samt Kampala-ændringerne til Romstatutten, til at gøre det, med henblik på at styrke ansvarlighed og forsoning som centrale elementer i forebyggelsen af fremtidige grusomheder; understreger ligeledes den afgørende betydning af Romstatuttens integritet;
17. noterer sig med den dybeste beklagelse de nylige bekendtgørelser om udtrædelse af

Romstatutten, der udgør en udfordring især med hensyn til ofres adgang til domstolsprøvelse, og som bør fordømmes på det kraftigste; glæder sig over den kendsgerning, at både Gambia og Sydafrika har tilbagekaldt deres meddelelser om udtrædelse; opfordrer kraftigt det sidste land til at genoverveje sin beslutning; opfordrer endvidere EU til at træffe alle nødvendige foranstaltninger til at sikre, at der ikke sker nogen udtrædelse, bl.a. via samarbejde med Den Afrikanske Union; glæder sig over, at ICC's Forsamling af Deltagerstater er blevet enige om at overveje de foreslåede ændringer af Romstatutten med henblik på at gøre noget ved de betænkeligheder, der blev rejst på det særlige topmøde i Den Afrikanske Union;

18. opfordrer de fire signatarstater, der har meddelt FN's generalsekretær, at de ikke længere ønsker at være part i Romstatutten til at genoverveje deres beslutning; bemærker endvidere, at tre af de permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråd ikke er parter i Romstatutten;
19. opfordrer endvidere alle ICCs deltagerstater til at intensivere deres bestræbelser på at fremme universel tiltrædelse af ICC og aftalen om ICCs privilegier og immuniteter; mener, at Kommissionen og EU-Udenrigstjenesten sammen med medlemsstaterne bør fortsætte med at ansøre tredjelande til at ratificere og gennemføre Romstatutten og aftalen om domstolens privilegier og immuniteter samt foretage en vurdering af EU's resultater i så henseende;
20. understreger betydningen af at sikre tilstrækkelige finansielle midler til domstolen til, at den kan fungere effektivt, enten i form af bidrag fra deltagerstaterne eller gennem EU-finansieringsmekanismer såsom Det Europæiske Instrument for Demokrati og Menneskerettigheder (EIDHR) og Den Europæiske Udviklingsfond (EDF), med særlig fokus på finansiering til civilsamfundsaktører, der arbejder med at fremme det internationale strafferetssystem, og ICC-relaterede spørgsmål;
21. glæder sig over den uvurderlige bistand, som civilsamfundsorganisationer yder til domstolen; er foruroliget over rapporter om trusler og intimidering rettet mod visse civilsamfundsorganisationer, der samarbejder med domstolen; opfordrer til at træffe alle nødvendige foranstaltninger for at garantere et sikkert miljø for civilsamfundsorganisationer til at operere og samarbejde med ICC i og til at imødegå alle trusler og intimidering rettet mod dem i forbindelse hermed;
22. noterer sig de fremskridt, der er gjort med hensyn til gennemførelsen af handlingsplanen af 12. juli 2011 til opfølgning af Rådets afgørelse om ICC af 21. marts 2011; opfordrer til, at der foretages en evaluering af gennemførelsen af handlingsplanen med henblik på at udpege eventuelle områder, hvor effektiviteten af EU's indsats kunne forbedres, også når det drejer sig om at fremme domstolens integritet og uafhængighed;
23. opfordrer indtrængende alle de stater, der har ratificeret Romstatutten til at samarbejde fuldt ud med ICC i dens bestræbelser på at efterforske og retsforfølge dem, der er ansvarlige for grove internationale forbrydelser, til at respektere ICC's autoritet og til fuldt ud at gennemføre dens afgørelser;
24. opfordrer på det kraftigste EU og dets medlemsstater til at benytte alle politiske og diplomatiske redskaber, som de råder over, og støtte et effektivt samarbejde med ICC, navnlig i forbindelse med programmer for beskyttelse af vidner og eksekveringen af stående arrestordre, og navnlig hvad angår de 13 mistænkte, som befinder sig på flugt;

opfordrer Kommissionen, EU-Udenrigstjenesten og Rådet til at nå til enighed om at vedtage konkrete foranstaltninger som svar på manglende samarbejde med ICC udover politiske erklæringer;

25. opfordrer EU og dets medlemsstater til at tage alle midler i anvendelse over for tredjelande, herunder at overveje sanktioner – navnlig i tilfælde af lande med situationer, som ICC er i færd med at undersøge, og lande, som ICC er i gang med indledende undersøgelser af – med henblik på at styrke deres politiske vilje til at samarbejde fuldstændigt og støtte deres kapacitet til at indlede nationale retssager om masseforbrydelser; opfordrer desuden EU og dets medlemsstater til at tilbyde disse lande fuld støtte for at hjælpe dem med at opfylde ICCs krav; opfordrer medlemsstaterne til fuldstændigt at efterleve Rådets fælles holdning 2008/944/FUSP af 8. december 2008;
26. mener, at ofre for masseforbrydelser bør gives adgang til effektive retsmidler, som kan håndhæves, og til erstatning; fremhæver den særlige rolle, som ofre og vidner spiller i sager, der føres ved ICC, og behovet for særlige foranstaltninger, der skal garantere deres sikkerhed og reelle deltagelse i overensstemmelse med Romstatutten; opfordrer EU og dets medlemsstater til fortsat at sætte ofres rettigheder i centrum for alle tiltag i kampen mod straffrihed og til frivilligt at deltage i ICC's trustfond for ofre;
27. opfordrer EU-Udenrigstjenesten til at sikre, at pligten til at stå til regnskab for masseforbrydelser og støtte til ICC integreres i alle EU's udenrigspolitiske prioriteter, bl.a. via udvidelsesprocessen, ved systematisk at tage hensyn til bekæmpelsen af straffrihed; understreger i denne forbindelse den vigtige rolle, som parlamentarikerne spiller med hensyn til at fremme ICC og bekæmpelsen af straffrihed, bl.a. ved hjælp af interparlamentarisk samarbejde;
28. opfordrer medlemsstaterne til at sikre, at samordning og samarbejde med ICC indgår i mandatet for de relevante regionale særlige EU-repræsentanter (EUSR); opfordrer HR/VP til at udnævne en særlig EU-repræsentant for humanitær folkeret og international retfærdighed med mandat til at fremme, integrere og repræsentere EU's engagement i kampen mod straffrihed og til at integrere ICC i hele EU's udenrigspolitik;
29. fremhæver Europa-Parlamentets afgørende rolle med at overvåge EU's indsats på dette område; glæder sig over indføjelser af et afsnit om bekæmpelse af straffrihed og om ICC i Europa-Parlamentets årlige betænkning om menneskerettigheder og demokrati i verden, og foreslår endvidere, at Europa-Parlamentet spiller en mere proaktiv rolle ved at fremme og integrere bekæmpelsen af straffrihed og ICC i alle EU-politikker og -institutioner, navnlig i arbejdet i Europa-Parlamentets udvalg med ansvar for Unionens eksterne politikker og Parlamentets delegationer for forbindelserne med tredjelande;
30. understreger, at ICCs komplementaritetsprincip indebærer, at det primære ansvar for at efterforske og retsforfølge masseforbrydelser ligger hos deltagerstaterne; udtrykker bekymring over, at ikke alle EU-medlemsstater har lovgivning, der definerer disse forbrydelser i henhold til national lovgivning, således at deres domstole kan udøve jurisdiktion over dem; opfordrer EU og dets medlemsstater til at gøre fuld brug af redskaberne til "Fremme af komplementaritetsprincippet";
31. tilskynder medlemsstaterne til at ændre artikel 83 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde for at tilføje masseforbrydelser til listen over forbrydelser, som

EU har kompetence over;

32. opfordrer på det kraftigste EU til at forberede og tilvejebringe ressourcer til at udarbejde en handlingsplan om bekæmpelse af straffrihed i Europa for forbrydelser, der er omfattet af folkeretten, med klare benchmarks for EU-institutionerne og medlemsstaterne, med sigte på at styrke den nationale efterforskning og retsforfølgning af folkedrab, forbrydelser mod menneskeheden og krigsforbrydelser;
33. erindrer om, at stater – herunder EU-medlemsstater – på egen hånd kan indbringe sager mod andre stater for Den Internationale Domstol om tilsidesættelse på statsligt niveau af forpligtelser i medfør af internationale traktater og konventioner, herunder konventionen fra 1984 mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf og konventionen fra 1948 om forebyggelse af og straf for folkedrab;
34. minder om sin stærke fordømmelse af de grusomheder, der er begået af Assad-regimet i Syrien, som kan anses for at være alvorlige krigsforbrydelser og forbrydelser mod menneskeheden, og beklager dybt det eksisterende klima af straffrihed for gerningsmændene bag sådanne forbrydelser i Syrien;
35. beklager dybt den udbredte mangel på respekt for den humanitære folkeret og det alarmerende omfang af tabet af civile liv og angreb på civile infrastrukturer i forbindelse med væbnede konflikter rundt om i verden; opfordrer indtrængende det internationale samfund til at indkalde til en international konference med henblik på at udarbejde en ny international mekanisme til sporing og indsamling af data, og til offentligt at rapportere om krænkelser i forbindelse med væbnede konflikter; gentager sin anmodning til NF/HR om årligt at fremlægge en offentlig liste over formodede gerningsmænd bag angreb på skoler og hospitaler med henblik på at fastlægge passende EU-foranstaltninger for at få sat en stopper for sådanne angreb;
36. opfordrer medlemsstaterne til at ratificere de vigtigste instrumenter inden for den humanitære folkeret og andre relevante retlige instrumenter; anerkender betydningen af EU's retningslinjer om fremme af overholdelsen af den humanitære folkeret, og gentager sin opfordring til NF/HR og EU-Udenrigstjenesten om at fremskynde gennemførelsen af dem, navnlig i forbindelse med krigsforbrydelser i Mellemøsten; opfordrer EU til at støtte initiativer, der sigter mod at udbrede kendskabet til den humanitære folkeret og god praksis i forbindelse med anvendelsen heraf, og opfordrer EU til at gøre brug af alle bilaterale redskaber, det har til sin rådighed, for reelt at fremme overholdelsen af den humanitære folkeret blandt sine partnere, herunder via politisk dialog;
37. understreger, at medlemsstaterne bør nægte at levere våben, materiel eller finansiel eller politisk støtte til regeringer eller ikke-statslige aktører, der krænker den humanitære folkeret, bl.a. ved at begå voldtægt eller andre former for seksuel vold mod kvinder og børn;
38. opfordrer desuden EU og dets medlemsstater til i henhold til tilsagnene i EU's handlingsplan vedrørende menneskerettigheder og demokrati (2015-2019) at støtte reformprocesser og nationale bestræbelser på kapacitetsopbygning med henblik på at styrke uafhængigheden hos retsvæsenet, de retshåndhævende myndigheder, fængselsvæsenet og erstatningsprogrammer i tredjelande, der er direkte berørt af

påstande om, at der begås sådanne forbrydelser; glæder sig i denne forbindelse over EU's ramme for støtte til retsopgør (2015) og ser frem til den faktiske gennemførelse heraf;

Om bekæmpelse af straffrihed for ikke-statslige aktører

39. bemærker, at folkeretten og navnlig de internationale straffedomstoles mandat og retspraksis klart har defineret det ansvar, der påhviler personer, som er medlem af ikke-statslige grupper, i forbindelse med internationale forbrydelser; understreger, at dette ansvar ikke kun vedrører sådanne personer, men også indirekte medgerningsmænd til internationale forbrydelser; tilskynder alle EU's medlemsstater til at retsforfølge statslige aktører, ikke-statslige aktører og enkeltpersoner, der er ansvarlige for krigsforbrydelser, forbrydelser mod menneskeheden og folkedrab;
40. understreger, at relevante internationale organer har bragt omfattende beretninger om, at ISIS/Daesh eller andre ikke-statslige aktører begår voldelige forbrydelser over for kvinder og piger, og bemærker, at man i internationale juridiske kredse har kæmpet for at få indsat disse forbrydelser i de internationale strafferetlige rammer;
41. gentager i denne sammenhæng sin stærke fordømmelse af de grufulde forbrydelser og krænkelser af menneskerettighederne, der begås af ikke-statslige aktører, såsom Boko Haram i Nigeria og ISIS/Daesh i Syrien og Irak; er rystet over den lange række af forbrydelser, herunder drab, tortur, voldtægt, slaveri og seksuelt slaveri, rekruttering af børnesoldater, tvangskonvertering og systematiske drab rettet mod religiøse mindretal, herunder kristne, yazidier og andre; minder om, at seksuel vold ifølge ICC kan udgøre en krigsforbrydelse og en forbrydelse mod menneskeheden; mener, at retsforfølgning af gerningsmændene bør være en prioritet for det internationale samfund;
42. opfordrer EU og dets medlemsstater til at bekæmpe straffrihed og til aktivt at støtte internationale bestræbelser på at retsforfølge medlemmer af ikke-statslige grupper såsom Boko Haram, ISIS/Daesh og alle andre aktører, der begår forbrydelser mod menneskeheden; opfordrer til udvikling af en klar strategi for retsforfølgning af ISIS/Da'esh-krigere og deres medskyldige, herunder ved at benytte den ekspertise, som EU's netværk for efterforskning og retsforfølgning af folkedrab, forbrydelser mod menneskeheden og krigsforbrydelser er i besiddelse af;
43. understreger, at EU og dets medlemsstater bør støtte retsforfølgning af medlemmer af ikke-statslige grupper såsom ISIS/Daesh ved at søge at opnå enighed i FN's Sikkerhedsråd om at tillægge ICC jurisdiktionen i dette spørgsmål, eftersom Syrien og Irak ikke er part i Romstatutten; understreger, at EU med alle midler bør undersøge og understøtte alle muligheder på internationalt plan for at efterforske og retsforfølge alle forbrydelser, der er begået af alle parter i den syriske konflikt, f.eks. ved at oprette et internationalt krigsforbrydertribunal for Irak og Syrien;
44. beklager det veto, som Rusland og Kina i deres egenskab af permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråd nedlagde mod at henvise situationen i Syrien til Den Internationale Straffedomstols anklager i henhold til kapitel VII i FN's pagt og mod vedtagelsen af en foranstaltning til at straffe Syrien for anvendelse af kemiske våben; opfordrer EU til at støtte en hurtig indsats for reform af FN's Sikkerhedsråds funktionsmåde, især for så vidt angår anvendelsen af veto retten, og navnlig det franske initiativ til at afholde sig fra at udøve denne ret, når der foreligger beviser for folkedrab, krigsforbrydelser og

forbrydelser mod menneskeheden;

45. tilskynder til, at man endelig opfordrer til anvendelse af de principper, der er opstillet i kapitel VII i De Forenede Nationers pagt, med henblik på at efterleve princippet om beskyttelsesansvar, men altid inden for rammerne af det internationale samfund og med godkendelse fra FN's Sikkerhedsråd;
46. glæder sig over den internationale undersøgelseskommission vedrørende Syrien, der er nedsat af Menneskerettighedsrådet, og den internationale, upartiske og uafhængige mekanisme, der er oprettet af FN's Generalforsamling, til at bistå med efterforskningen af alvorlige forbrydelser begået i Syrien; understreger, at det er nødvendigt at oprette en lignende uafhængig mekanisme i Irak, og opfordrer alle EU's medlemsstater, alle parter i konflikten i Syrien, civilsamfundet samt FN-systemet i sin helhed til at samarbejde fuldt ud med den internationale, upartiske og uafhængige mekanisme og give den alle de oplysninger og al den dokumentation, de måtte være i besiddelse af, for at bistå den i gennemførelsen af sit mandat; takker de EU-medlemsstater, der har bidraget økonomisk til den internationale, upartiske og uafhængige mekanisme, og opfordrer dem, der ikke har, til at gøre det;
47. opfordrer EU til i tilstrækkelig grad at finansiere organisationer, der arbejder med open source-undersøgelser og digital indsamling af beviser på krigsforbrydelser og forbrydelser mod menneskeheden, med henblik på at sikre ansvarliggørelse og retsforfølge gerningsmændene;
48. glæder sig over EU's bestræbelser på at støtte det arbejde, som udføres af Kommissionen for International Retfærdighed og Ansvarlighed og andre NGO'er, der dokumenterer masseforbrydelser; opfordrer EU til at give direkte støtte til det irakiske og det syriske civilsamfund med hensyn til indsamling, bevarelse og beskyttelse af bevismateriale vedrørende forbrydelser begået i Irak og Syrien af alle parter i konflikten, herunder ISIS/Daesh; opfordrer til indsamling og sikring, digitalt eller på anden måde, af bevismateriale vedrørende krigsforbrydelser, forbrydelser mod menneskeheden og folkedrab, der er begået af alle parter i konflikten som et vigtigt skridt i bekæmpelsen af straffrihed og som en grundlæggende prioritet; støtter det britiske, belgiske og irakiske initiativ på FN-niveau ("Bringing Daesh to Justice-Koalitionen"), der har til formål at indsamle bevismateriale om forbrydelser begået af ISIS/Daesh i Syrien og Irak med henblik på at lette retsforfølgningen af organisationen på internationalt plan, og opfordrer EU's medlemsstater til at tilslutte sig eller støtte koalitionen; støtter desuden de aktiviteter, som udføres af Kulturarvsinitiativet, og dets undersøgelsesaktiviteter i Syrien og Irak i forbindelse med ødelæggelse af arkæologisk arv og kulturarv;
49. opfordrer EU og dets medlemsstater til at iværksætte alle nødvendige foranstaltninger til effektivt at afbryde strømmen af ressourcer til ISIS/Daesh, lige fra geværer, køretøjer og likvide indtægter til mange andre former for aktiver;
50. opfordrer indtrængende EU til at indføre sanktioner over for de lande og myndigheder, der direkte eller indirekte letter strømmen af ressourcer til ISIS/Daesh, hvorved de bidrager til at udvikle denne organisations kriminelle virksomhed;
51. understreger, at EU's medlemsstater bør efterforske alle påstande og retsforfølge deres egne statsborgere og andre personer under deres jurisdiktion, der har begået, forsøgt at

begå eller har været medvirkende til masseforbrydelser i Irak og Syrien, eller overdrage dem til ICC i overensstemmelse med Romstatutten; erindrer imidlertid om, at retsforfølgningen af medlemmer af ISIS/Daesh i medlemsstaterne kun kan være et supplement til retsforfølgning på internationalt plan;

52. fremhæver betydningen af aftalen mellem ICC og EU om samarbejde og bistand; opfordrer medlemsstaterne til at anvende princippet om universel jurisdiktion til at imødegå straffrihed og forbrydelser mod menneskeheden og fremhæver dets betydning for det internationale strafferetlige systems effektivitet og succes; opfordrer ligeledes medlemsstaterne til at retsforfølge krigsforbrydelser og forbrydelser mod menneskeheden inden for deres nationale jurisdiktion, herunder når disse forbrydelser er blevet begået i tredjelande eller af tredjelandes statsborgere;
53. opfordrer indtrængende alle landene i det internationale samfund, herunder EU-medlemsstaterne, til at arbejde aktivt for at forebygge og bekæmpe radikaliserings og forbedre deres retssystemer og domstolsordninger for at forhindre, at deres statsborgere og indbyggere slutter sig til ISIS/Daesh;

Kønsdimensionen ved bekæmpelse af menneskerettighedskrænkelser i forbindelse med krigsforbrydelser

54. fremhæver det presserende behov for at udrydde seksuel og kønsbaseret vold ved at sætte ind over for den udbredte og systematiske anvendelse heraf som et krigsvåben mod kvinder og piger; opfordrer indtrængende alle lande til at udvikle programmer for nationale handlingsplaner (NAPA'er) i overensstemmelse med FN's Sikkerhedsråds resolution 1325 såvel som strategier for bekæmpelse af vold mod kvinder, og opfordrer til et omfattende engagement med henblik på at sikre gennemførelse af denne resolution; efterlyser et globalt tilsagn om at sikre kvinders og pigers sikkerhed lige fra begyndelsen af enhver nødsituation eller krise og i situationer efter en konflikt med alle til rådighed værende midler, såsom adgang til den samlede vifte af ydelser på området seksuel og reproduktiv sundhed, herunder lovlig og sikker abort for ofre for voldtægt i krigssammenhæng; understreger endvidere, at kvinder ofte udsættes for fysiske, psykologiske og socioøkonomiske konsekvenser af vold, også efter afslutningen af en konflikt;
55. mener, at kvinder bør spille en større rolle i forbindelse med konfliktforebyggelse, fremme af menneskerettigheder og demokratisk reform og understreger betydningen af kvinders systematiske deltagelse som et væsentligt element i enhver fredsproces og genopbygning efter konflikter; opfordrer EU og dets medlemsstater til at fremme inddragelsen af kvinder i fredsprocesser og nationale forsoningsprocesser;
56. opfordrer Kommissionen, medlemsstaterne og de kompetente internationale myndigheder til at træffe passende foranstaltninger, såsom at håndhæve militære disciplinære foranstaltninger og opretholde princippet om kommandoansvar samt at undervise soldater og fredsbevarende og humanitært personale i forbuddet mod alle former for seksuel vold;

o

o o

57. pålægger sin formand at sende denne beslutning til næstformanden for Kommissionen/Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik, Rådet, Kommissionen, Den Europæiske Unions særlige repræsentant for menneskerettigheder, medlemsstaternes regeringer og parlamenter, FN's generalsekretær, formanden for FN's Generalforsamling samt regeringerne i FN's medlemsstater.